

Sakshandsamar: Olav Fykse Tveit

Fråsegna frå Lærenemnda: ”Skriftforståelse og skriftbruk med særlig henblikk på homofilisaken”

Innleiing: Handsaming av denne saka på Kyrkjemøtet

Kyrkjerådet legg denne saka fram for Kyrkjemøtet *til orientering* i 2006. Kyrkjerådet har vurdert det som viktig at det er ein brei, open og grundig samtale i Kyrkjemøtet om dei spørsmåla det kan vere aktuelt at Kyrkjemøtet tek stilling til etter at fråsegna frå Lærenemnda om ”Skriftbruk og skriftforståelse med særlig henblikk på homofilisaken” vart lagt fram i januar 2006. Kyrkjemøtet handsama spørsmål knytt til homofilisaka i 1995 og 1997, og i Lærenemnda er det no gjeve ulike vurderingar av nokre av dei teologiske premissane for desse vedtaka.

Kyrkjerådet meiner at formålet med drøftinga på Kyrkjemøtet dette året må vere å gje høve til å formulere både spørsmål og eigne vurderingar i ein samtale der ein legg vekt på å lytte til kvarandre for å forstå kvarandre betre. Eit anna mål med samtalen i 2006 er å få drøfta korleis ein skal gå vidare, og kva problemstillingar Kyrkjemøtet ynskjer å ta opp til handsaming sidan.

Homofilisaka er ikkje ei ny sak i Den norske kyrkja, men har vore gjenstand for diskusjon lenge (jf. kapittel 2 og oversikta i vedlegget til Lærenemnda si fråsegn, s. 140-189). Det er Kyrkjemøtet si oppgåve å bidra til ei avklaring bygd på forsvarleg handsaming av dei sider ved homofilisaka Kyrkjemøtet har ansvar for. Men det er også Kyrkjemøtet si oppgåve å vurdere omkostningane ved å la denne saka trekkje langt ut i tid.

Etter denne samtalen vil Kyrkjerådet utgreie ulike sider ved saka, og leggje fram saka på nytt for Kyrkjemøtet 2007 til realitetsbehandling og eventuelle vedtak då eller på seinare Kyrkjemøter. Det arbeidet vil skje på grunnlag av samtalen i Kyrkjemøtet 2006.

Det er Kyrkjemøtet sitt ansvar å fremje samarbeid i kyrkja. Kyrkjemøtet må difor også drøfte korleis Den norske kyrkja kan halde saman i arbeidet med denne saka.

Fordi fleire av dei ordningsmessige spørsmåla i denne saka i stor grad er knytt til biskopane sine oppgåver med vigsling og tilsyn i kyrkja, må Kyrkjerådet ha eit nært samarbeid med Bispemøtet i denne saka.

1. ”Homofilisaka” etter fråsegna frå Lærenemnda

Den norske kyrkja si lærenemnd har i januar 2006 offentleggjort si fråsegn i sak reist på generelt grunnlag av Møre biskop: *Skriftforståelse og skriftbruk med særlig henblikk på homofilisaken*. Fråsegna gjev premissar for det vidare arbeidet med homofilisaka i Den norske kyrkja.¹

Uttrykket ”homofilisaka” er i det følgjande brukt om debatten (særleg innan Den norske kyrkja) om den moralske vurderinga av ordna, homofilt samliv eller ”homofilt partnerskap”. I kyrkja har det særleg vore diskutert i forhold til kyrkjeleg velsigning eller forbøn ved inngåing av homofilt partnerskap, samt om personar som har inngått homofilt partnerskap kan vigslast til teneste eller ha stillingar i Den norske kyrkja som krev vigsling.

Dette er fyrste gong at Lærenemnda har uttalt seg om eit generelt lærespørsmål, ikkje berre om eit lærespørsmål i samband med ei personalsak. Fråsegna er sendt Møre biskop som reiste saka, men er gjort offentlig kjend. Lærenemnda gjev rettleiing gjennom si fråsegn, men fattar ikkje sjølv vedtak av kyrkjerettsleg eller administrativ karakter. Det er opp til andre kyrkjelege organ å drøfte ut frå sine respektive mandat. Når ei sak er handsama på generelt grunnlag, er det desto meir ope kva konsekvensar fråsegna skal få og kven som skal trekkje eventuelle konsekvensar av fråsegna.

Kyrkjemøtet har vald å sende Lærenemnda si fråsegn til orientering til Kyrkjemøtet 2006, ut frå Kyrkjemøtet sitt generelle og overordna mandat og den interesse og status saka har fått.

Lærenemnda gjev etter forskriftene vurderingar ”i saker som gjelder den evangelisk-lutherske lære”, men berre når det gjeld ”særleg tungtveiende spørsmål der det aktuelle læretema er av alvorlig og vidtrekkende karakter.” (Forskrifter om Den norske kirkes lærenemnd, fastsatt ved kongelig resolusjon 19. februar 1988, §1 og §7, 2. ledd). Det er gjort greie for i fråsegna kvifor Møre biskop fant at denne saka er så tungtvegande at det kunne vere ei sak for handsaming i Lærenemnda (1.2) og kvifor Lærenemnda vedtok å gjere det (1.3): ”..Lærenemnda har lagt vekt på at forståelsen og bruken av Skriften er ”et særleg tungtveiende lærespørsmål” i en evangelisk-luthersk kirke. [...] Ettersom Skriften tolkes forskjellig i spørsmålet om homofilt samliv, fant nemnda at det er grunn til å realitetsbehandle dette lærepunktet.”

På ulike måtar kjem det fram i Lærenemnda si fråsegn at homofilisaka ikkje er vurdert som eit så tungtvegande lærespørsmål isolert sett berre fordi det er usemje om tolking og bruk av Skrifta, og prinsippa for dette. Fråsegna viser at det handlar om ulike grunnjevne overtydingar i etiske spørsmål. Lærenemnda nemner fleire vesentlege sider ved dei aktuelle spørsmåla. Det gjeld mellom anna om det skal gjerast vesentlege endringar i kyrkjeleg rettleiing om familie og samliv, og om kyrkja sitt ansvar for å

---

¹ Saka har vore drøfta i Kyrkjerådet og Mellomkyrkjeleg råd i sakene KR 18/06, MKR 27/06, KR 46/06 og MKR 40/06.

inkludere alle og ikkje stigmatisere eller bidra til diskriminering av einskilde eller grupper av menneske. Det handlar om forståing av skapinga, om ny erkjenning, om endringar i kulturen og om samlivsetikk generelt.

Fordi det handlar om ulik overtyding i vesentlege spørsmål, er homofilisaka ei utfordring for samhald og einskap i Den norske kyrkja og i det vidare økumeniske fellesskapet. Eitt spørsmål som til dels kjem fram i Lærenemnda si fråsegn, er korleis dei som målber dei respektive konklusjonane vurderer og omtalar dei som trekkjer andre konklusjonar og kva forhold ein har til kvarandre.

I all drøfting av homofilisaka er det vesentleg å understreke at for dei denne saka gjeld aller mest, er dette ikkje berre ei "sak", men handlar direkte om deira eige liv. Dette er menneske som er ein del av kyrkja sin fellesskap, menneske som ønskjer å få eller som har arbeid i kyrkja, og menneske som på ulike måtar legg vekt på dei signala kyrkja sender ut. Saka gjeld difor primært homofile menneske og svært djupe og personlege sider ved deira liv og identitet. Dei vert særleg berørt av denne debatten, og mange har opplevd debattane i kyrkja som svært belastande. Det kan vere så uavhengig av kva konklusjon dei har kome til for sin eigen del i dei omstridde spørsmåla om homofilt samliv. Saka påverkar også deira næraste, eventuelle partnarar, samt vener og familie.

Debatten har engasjert mange menneske som har sterke synspunkt i saka, eller som i kraft av sine oppgåver er vorte sterkt involvert i debatten om desse spørsmåla, og som opplever denne saka som ein prøvestein på deira eigen plass i kyrkja eller forhold til kyrkja.

Slik har homofilisaka status som ei vesentleg sak i kyrkja, i den opne debatt i ulike fora, i formell sakshandsaming og i det daglege livet for medlemmene i kyrkja. På den andre sida er det frå fleire hald peikt på at saka kan få for stor plass og for mykje vekt. Det kan verte vanskelegare å finne gode løysingar og verke meir belastande om saka får for store proporsjonar. Det kan i seg sjølv bidra til stigmatisering, sjølv om det er godt meint, og det kan gje eit skeivt bilete av kva som er basis og hovudoppgåve for kyrkja.

Homofilisaka er eit moralsk spørsmål for kyrkja og bør handsamast grundig som det. Det ligg ikkje minst til overordna, styrande organ å vurdere korleis kyrkja som institusjon og fellesskap skal opptre ansvarleg i møte med menneske som dette spørsmålet gjeld direkte. Det er fleire sider ved mandatet for Kyrkjemøtet som gjer det naturleg at Kyrkjemøtet drøftar situasjonen etter at Lærenemnda presenterte si fråsegn.

2. Fråsegna frå Lærenemnda og Kyrkjemøtet sitt mandat

2.1 Kyrkjemøtet sitt ansvar for saker av "felles kirkelig karakter"

Kyrkjemøtet "skal ha sin oppmerksomhet henvendt på saker av felles kirkelig karakter" (Kyrkjelova §24). Fordi Lærenemnda har tatt opp saka og gjeve ho ei svært omfattande behandling, er fråsegna og drøftinga av den i seg sjølv ei sak av felles kyrkjeleg karakter.

Lærenemnda si fråsegn er gjort ferdig og avlevert, og korkje Lærenemnda eller andre instansar i kyrkja kan forandre den eller å be om at den vert forandra. Kyrkjemøtet må ta til etterretning dei vurderingane Lærenemnda har gjort, både der nemnda er samla og der medlemene i Lærenemnda har ulike vurderingar. Kyrkjemøtet på si side vurderer på sjølvstendig grunnlag Lærenemnda sitt arbeid og fråsegn, og fører debatten og samtalen vidare etter som ein finn det tenleg.

Korleis det generelle mandatet for Kyrkjemøtet er å forstå, har vore drøfta spesielt i utgreiinga *Myndighetsrelasjoner i Den norske kirke. Utredning fra en arbeidsgruppe oppnevnt av Kirkerådet*, Oslo 2001. Denne fråsegna er mellom anna å forstå som ei drøfting av korleis biskopar, bispedømmeråd og andre er forplikta på dei vedtaka Kyrkjemøtet gjorde i homofilisaka i 1997. Utgreiinga utviklar omgrepet ”retningslinjemyndighet” og klårgjer lojalitetsplikt i vid forstand, noko Kyrkjemøtet (KM 8/01) framheva som viktig. Kyrkjemøtet som øvste organ kan gje uttrykk for eller gjere vedtak som skal vere gjeldande rettleiing for heile kyrkja, så som i prinsippvedtak og i plandokument, men det krev eit godt samvirke mellom ulike organ i saksførebuing og i oppfølging av sakene. Slike vedtak er då gjeldande som retningslinjer i Den norske kyrkja, sjølv om det er andre organ som har ansvar for ulike konkrete vedtak (så som gjennomføring av planar, tilsetjingar m.m.).

Kyrkjemøtet framheva i sitt vedtak (KM 8/01) at ”samvirket ikke utelukkende kan bygges på regler, men at en er avhengig av ansvarlige aktører med vilje til samarbeid og respekt for ulikheter og uenighet.” Utgreiinga tek opp at Kyrkjemøtet ikkje kan juridisk binde andre organ i kyrkja i utøvinga av sine lov- og reglementbestemte oppgåver, ut over det som er bestemt om Kyrkjemøtet i lov, forordning eller delegasjon. Dette vart også understreka i ein protokolltilførsel i Kyrkjemøtet. Der Kyrkjemøtet har gjeve ”retningslinjer” som har eit visst overordna preg, vert det i utgreiinga peikt på at dei ikkje bør setjast til side utan at ein gjer greie for grunnane til det.

Eitt vesentleg spørsmål for Kyrkjemøtet vil vere om og eventuelt korleis Kyrkjemøtet skal utøve dette ansvaret for å gje retningslinjer i kyrkja i denne saka, der det er ulike - og til dels andre - organ som har sine lovbestemte oppgåver, og det er ulike vurderingar og noko ulik praksis i desse organa.

2.2. Kyrkjemøtet og fastsetjing av liturgiar

Kyrkjemøtet har fått delegert frå Kongen (jf. Grunnlova § 16) visse oppgåver, og i Kgl.res. av 26. oktober 1990 heiter det at ”Kirkemøtet bemyndiges til å fastsette liturgier til bruk i Den norske kirke”. Det er vedtekne eit eige regelverk av Kyrkjemøtet i 2004 for korleis dette ansvaret skal gjennomførast i praksis. Det er lagt vekt på at sakshandsaminga sikrar brei støtte til omfattande endringar i liturgane før det vert lagt fram for KM, og at på visse premisser kan forsøksliturgiar utprøvast lokalt etter avtale med biskopen. Felles liturgiar er uttrykk for kva kyrkja lærer, og det er difor vesentleg at det er ein tilstrekkeleg stor grad av konsensus før det vert fatta vedtak om kva liturgiar som skal gjelde for heile kyrkja.

Vedtaket i 1995 KM 15/95 pkt. 2 om at "Kirkemøtet finner heller ikke grunnlag for å foreslå utarbeidet en særskilt liturgisk ordning for en kirkelig forbønnshandling for personer som lever i homofilt samliv" viser til den læremessige vurderinga i pkt. 1 i same sak. Der talar ein om mangel på "tilstrekkelig overbevisende teologiske grunner". Dette punktet er det naturleg å vurdere i lys av dei konklusjonane som er gjeve i fråsegna frå Lærenemnda. Det er i vedtaket frå KM 1995 indirekte peika på behovet for konsensus når det gjeld det som skal vedtakast som felles liturgiske ordningar, ettersom Bispemøtet på si side (i pkt.4) er bede om å vidareføre arbeid med sjelesørgeriske utfordringar knytt mellom anna til "spørsmålet om bønn for homofile par utenfor rammen av en liturgisk ordning".

2.3. Kyrkjemøtet og samarbeid i kyrkja

I følge Kyrkjelova §24 skal Kyrkjemøtet "fremme samarbeidet innen Den norske kirke". Fordi Lærenemnda er så godt som delt på midten i si vurdering av korleis det bibelske normgrunnlaget skal forståast og brukast med tanke på homofilisaka, er det naturleg at Kyrkjemøtet særleg drøftar korleis det skal ivareta dette ansvaret for samarbeid i kyrkja i den aktuelle situasjonen.

Det er vesentleg at Kyrkjemøtet bidrar til at samtalen om desse spørsmåla vert open, respektfull, ansvarleg og grundig. I ei vanskeleg sak som denne er det meir bruk for at ein snakkar med kvarandre enn om kvarandre, og å spørje etter kva som kan vere aktverdige og gode intensjonar og grunnar hjå dei som har kome fram til ein annan konklusjon enn ein sjølv.

Dette er den andre fråsegna frå Lærenemnda sitt arbeid etter at ho vart etablert. Den fyrste var *TUNSBERGSÅKEN*, Oslo 2000. Den gongen drøfta også Lærenemnda homofilisaka, som eit aspekt ved ei personalsak. Det gjaldt den gongen om ein prost kan bruke usemje i homofilisaka som argument for å bryte det kyrkjelege fellesskapet om Ord og sakrament mellom biskop og prost, og likevel halde fram i stillingen og samarbeid i kyrkja. Då var det eit stort fleirtal i Lærenemnda som meinte at det kunne ein ikkje.

Lærenemnda drøfta den gongen homofilisaka særleg med tanke på kyrkjeleg einskap, fellesskap og samarbeid. Konklusjonen då var at usemje i denne saka problematiserer ikkje grunnlaget for einskap i kyrkja, det grunnlaget som er gjeve i evangeliet. Slik usemje må difor heller ikkje nødvendigvis føre til at samarbeidet må brytast og at det kyrkjelege fellesskapet vert splitta.

Lærenemnda har også i fråsegna frå 2006 ei eiga drøfting (kapittel 3.9) av desse sidene ved homofilisaka. Der drøftar ein implikasjonane av at nemnda er delt på midten i vurderingar av det som er klassifisert som eit vesentleg spørsmål ved den evangelisk-lutherske læra. Med unntak av eitt medlem seier nemnda samla at "selv om det er uenighet i nemnda om hvordan Skriften skal forstås når det gjelder kirkens lære og forkynnelse i spørsmålet om homofilt samliv, er dette ikke en uenighet om forkynnelsen av lov og evangelium som nødvendigvis behøver å føre til kirkesplittelse. Det er en uenighet som gjør det vanskelig, men ikke umulig å stå sammen om Skriften som det

troverdige og forpliktende vitnesbyrd om Guds vilje og evangeliet i Kristus” (s. 124). 10 medlemmer i nemnda har ein merknad der dei problematiserer denne vurderinga (s. 125).

Utfordringane som ligg i at det er ulike vurderingar av hovudspørsmålet i homofilisaka har vore der lenge, men fråsegna frå Lærenemnda gjer utfordringa enno tydelegare enn før. Kyrkjemøtet står overfor ei krevjande oppgåve når ein skal finne ut korleis ein skal bruke denne delte fråsegna som premiss for handsaming av homofilisaka vidare. Ein kan ikkje sjå bort frå nokon av dei to hovudlinjene i vurderingane frå Lærenemnda. Begge har status som del av ei ansvarleg lærevurdering i kyrkja, og begge vurderingar legg til grunn at Bibelen er norm for kyrkja si lære og forkynning.

Homofilisaka som utfordring til samhald i kyrkja har fleire dimensjonar. For det fyrste er det generelt ei utfordring for alle fellesskap om det er store brytningar om etiske spørsmål. Særleg om usemja får konsekvensar for praksis i det aktuelle fellesskapet. Moralsk overtyding er ikkje lettvinne meiningar. Det bør vere overtydingar som ikkje utan vidare vert endra, og ingen bør pressast til å gå mot sitt eige samvet. Like fullt har det synt seg at også i kyrkja er det mogeleg og stundom nødvendig å finne nye vegar og nye felles oppfatningar av moralske og andre læremessige spørsmål ut frå ny kunnskap og nye perspektiv.

For det andre er homofilisaka knytt til vurdering av kyrkja sitt normgrunnlag i Bibelen og forvaltninga av dette i møte med menneske og aktuelle utfordringar. Det vert vist til teologiske premissar som har relativt stor tyngde. Dette er presentert i Lærenemnda si fråsegn. Samstundes er det eit kall til kyrkja i Bibelen å vere éitt, og som alle deler, men som biskopane og Kyrkjemøtet har fått særleg ansvar for i den norske kyrkja. I Den augsburgske vedkjenninga, artikkel 7, vert det understreka at ein ikkje må vere samde om alt i kyrkja, men om det som konstituerer kyrkja: Evangelielæra og utdelinga av sakramenta.

For det tredje har homofilisaka ein del organisatoriske sider som dels heng saman med det primære spørsmålet om homofilt partnerskap (forbøn for homofile par, vigsling til teneste m.m.), men også sider som gjeld strategi og tiltak for samhald i kyrkja. Kor mykje ulike partar skal gje kvarandre rom for å la sine ulike syn gjerast gjeldande i praksis, krev eigne vurderingar. Her vil det vere spørsmål både om vilje og evne til å finne løysingar som ein kan leve saman med. Homofilisaka er vorte samanlikna med mange andre omstridte saker i Den norske kyrkja og i den økumeniske fellesskapen som vi er ein del av. Nokre av samanlikningane er meir nærliggjande enn andre. De er noko å lære av korleis andre stridsspørsmål er vorte handsama i praksis, korleis prosessane har gått og kva ein kunne ynskje å gjere likt eller annleis i denne saka.

Eitt ikkje uvesentleg fjerde aspekt er kva ein kan lære av andre kyrkjer si haldning til og handsaming av denne saka, og av økumenisk arbeid med tanke på denne saka.

Det er grunn til å sjå på korleis vurderingar i den same tematikken vert utvikla og utforma i andre kyrkjer, ikkje minst dei som lever i same kulturelle kontekst som oss og dei som ein har eit spesielt forpliktande forhold til gjennom avtalar og liknande. Dinest er det

vesentleg å spørje kva den økumeniske arbeidsforma og tenkinga kan lære oss om å leve med og handtere spenning og ulikskap i eit kyrkjeleg fellesskap. Vidare må det spørjast korleis ulike konklusjonar i homofilisaka i Den norske kyrkja vil påverke relasjonane til andre kyrkjer i Noreg og i utlandet.

Det er ikkje berre Den norske kyrkja som diskuterer homofilt partnerskap. Den norske kyrkja står i ulike relasjonar til andre kyrkjer som gjer det både naturleg og riktig å delta i ein open og seriøs samtale med dei om så viktige spørsmål som dette. Likevel er det ikkje andre kyrkjer som skal diktere kva Den norske kyrkja kan eller ikkje kan stå for i denne saka, og ein skal heller ikkje delta i noko økumenisk avstemning om eit slikt spørsmål.

Homofilisaka har fått meir og meir merksemd i europeiske og amerikanske kyrkjer, etter kvart i kyrkjer i Afrika, Asia og Latin-Amerika, og kjem inn i ulike felles drøftingar i verdsvide kyrkjelege fellesskap (som Det lutherske verdsforbund) og internasjonale organisasjonar som Kirkenes Verdensråd. Nokre kyrkjer i den vestlege kulturkrinsen har på ulikt vis gjeve rom for at homofilt samlevande kan ha ulike stillingar i kyrkja. Nokre få kyrkjer, særleg kjend her er Svenska kyrkan, har vedteke retten til forbøn for inngått homofilt partnerskap. Ein god del kyrkjer har ikkje teke homofile sin plass i kyrkja opp til seriøs drøfting. Ein del kyrkjer har offisielle standpunkt om at det ikkje er anna enn ekteskap mellom mann og kvinne som er ramme for seksuelt samliv, og nokre få har uttrykt at det er nødvendig for det økumeniske samarbeidet å vere samd i denne saka. I svært mange tilfelle går diskusjonane like mykje på tvers i kyrkjene som mellom ulike kyrkjer.

3. Tidlegare vedtak i lys av fråsegna frå Lærenemnda

Det er naturleg at Kyrkjemøtet drøftar korleis dei vedtaka som Kyrkjemøtet tidlegare (1995 og 1997) har gjort i homofilisaka er å forstå i lys av Lærenemnda si fråsegn. I *KM sak 15/95 Homofile i kirken* vart det gjort vedtak med 58 stemmer som direkte viser til ei vurdering av dei læremessige sidene ved homofilisaka:

- ”1. Kirkemøtet finner ikke at det er gitt tilstrekkelig overbevisende teologiske grunner for at Den norske kirke kan endre sin nåværende praksis med hensyn til tilsetting av personer som lever i homofilt samliv.
2. Kirkemøtet finner heller ikke grunnlag for å foreslå utarbeidet en særskilt liturgisk ordning for en kirkelig forbønshandling for personer som lever i homofilt samliv.”
(Pkt. 1)

Vedtaket held så fram med eit punkt om lojalitet mot dette vedtaket frå biskopar og tilsettingsorgan i kyrkja, og fleire punkt om vidare oppfølging av saka med tanke på arbeidsrettslege forhold, om den vidare samtale i kyrkja og korleis kyrkja skal arbeide med dei sjelesørgeriske utfordringane i denne saka. To forslag om å utsetje konklusjonar om dei teologiske vurderingane til 1997, fall.

I *KM sak 8/97 Arbeidsrettslige konsekvenser av Kirkemøtes vedtak om homofilt samliv og kirkelig tjeneste* stadfedsta Kyrkjemøtet (med direkte sitat) punkt 1 i vedtaket frå 1995

om dei læremessige premissane for saka. Denne gongen samrøystes, og ein viste til at Bispemøtet hadde sagt at dette var "...å forstå som Kirkens offisielle syn, i den forstand at det legges til grunn for kirkens felles ordninger". Det vart samrøystes (pkt 2) erkjent at "det er ulike syn i Kirken på dette spørsmålet, og ber om at det blir utvist respekt for meningsforskjeller." Elles vedtok Kyrkjemøtet (pkt 3) samrøystes at "Kirkemøtet finner at personer som lever i homofilt samliv ikke kan ha kirkelig teneste som vigslet prest, diakon eller kateket." Mot ei røyst vedtok KM at biskopane vart bedne om å leggje dette til grunn for sin embetsutøvelsene og forvaltningsorgana for sin tilsetjingspraksis (pkt 4). Det vart (pkt 5) gjort ein annan type vedtak ("anbefaler") når det gjaldt stillingar som ikkje krev ordinasjon eller vigsling (mot 8 stemmer). Det vart også legitimert at vurderingar i tilsetjingssaker kan variere ut frå lokale forhold og ulike vurderingar av kva som krevst for samhold og einskap og kva tillit som krevst i ulike stillingar. Retningslinjene er såleis utforma med ei viss differensiering.

Sidan det er gjeve retningslinjer frå Kyrkjemøtet om vigsling og tilsetjingar med tanke på homofilt samlevande, og retningslinjene viser til læremessige vurderingar som no er gjennomgått på nytt av Lærenemnda, vil det vere naturleg at Kyrkjemøtet drøftar korleis ein no skal gje retningslinjer for Den norske kyrkja i desse spørsmåla. I begge vedtaka (1995 og 1997) om vigsling og tilsetjing er formuleringane valde med tanke på at det er andre kyrkjelege organ enn Kyrkjemøtet som etter kyrkjelova og gjeldande forordningar har direkte ansvar for vigsling og tilsetjing i kyrkjelege stillingar.

Det ligg i Kyrkjemøtet sin retningslinjemyndigheit å vurdere i kva grad det er nødvendig eller ønskjeleg at Den norske kyrkja har ein felles praksis i homofilisaka med tanke på vigsling og tilsetjing. I spørsmålet om å vedta ein eventuell felles liturgi for forbønn for homofile par, har Kyrkjemøtet alt ansvar.

Til vurderingane av om Kyrkjemøtet skal gjere eller oppretthalde vedtak om lik praksis med omsyn til vigsling og tilsetjing av homofilt samlevande, høyrer ei vurdering av kor mykje Kyrkjemøtet skal leggje av føringar på avgjerder som ligg til biskopane og ulike tilsetjingsorgan i kyrkja. Konsekvensane av dei ulike grep ein tar i så måte bør drøftast grundig, enten det er å gjere nye vedtak i denne saka eller det er å ikkje gjere det. Det gjeld ikkje minst korleis Kyrkjemøtet skal ha autoritet som felles retningslinjemyndigheit for kyrkja, og på kva nivå trykket i usemja i denne saka skal handterast.